

Arrest

nr. 78 932 van 10 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. X van 13 februari 2012 van de Raad van State waarbij het arrest nr. X van 18 februari 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt vernietigd.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. SHONIA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Shemshovë (gemeente Tetovë) en bent u Macedonisch staatsburger. Sinds de jaren '80 wordt u politiek vervolgd. Van 1980 tot 1997, tot het begin van de oorlog in Kosovo, zou u zeven à acht keer gevangene geweest zijn, en dit meestal in Kosovo. Tot 1985 woonde u in Shemshovë. Vervolgens ging u van 1985 tot 1989 studeren in Prishtinë, Kosovo. U verbleef in die periode afwisselend in Prishtinë en Shemshovë. In de jaren '80

werden de etnische Albanezen in Kosovo vervolgd door de Servische (toen nog Joegoslavische) politie en overheid. De Joegoslavische overheid verhinderde de Albanese studenten, waaronder u, destijds om naar school te gaan. Albanese studenten werden bijvoorbeeld regelmatig opgepakt en geslagen door de Servische politie in Prishtinë. Ook u werd in die periode meermaals samen met andere Albanezen opgepakt door de politie, die jullie na enkele dagen weer liet gaan omdat er geen echte reden was om jullie vast te houden. Ook werd u een keer vastgehouden door de politie naar aanleiding van een betoging. In de periode 1980-1997 werd u een aantal keer door de politie naar het Hof van Beroep in Prishtinë gebracht, waar u werd veroordeeld tot lichte straffen. Na vijf of tien dagen kwam u vrij. In diezelfde periode werd u één keer tot een langere straf veroordeeld, namelijk in 1992-1993. U werd toen tot zes maanden cel veroordeeld en diende deze uit te zitten in de staatsgevangenis te Prishtinë. Omdat de Servische politie de Albanezen niet met rust liet, verstopte u zich van 1990 tot 1997 samen met uw vrienden uit Shemshovë op verschillende locaties zoals Kaçanik en Prishtinë in Kosovo. U was in die tijd wel al gehuwd en had kinderen. Uw gezin woonde in Shemshovë en u ging hen daar af en toe voor korte tijd opzoeken. In maart 1997 sloot u zich aan bij het etnisch Albanese Bevrijdingsleger van Kosovo (Ushtria Çlirimtare e Kosovës, UÇK). U maakte tot 1999 deel uit van de speciale eenheid "De Tijgers". Aanvankelijk was G.(...) L.(...) commandant van deze eenheid. Hij is een oom van uw echtgenote. Toen G.(...) L.(...) in maart 1997 werd vermoord, werd hij opgevolgd door commandant H.(...). U was de hele tijd van 1997 tot 1999 actief als gewoon soldaat in de zone rond Kaçanik en stond mee in voor de verdediging van Kaçanik zodat de Joegoslavische (Servische) troepen Kaçanik niet zouden kunnen innemen. Na afloop van de oorlog in Kosovo was u in 1999-2000 gedurende vier maanden lid van het etnisch Albanese Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegjë en Bujanoc (Ushtria Çlirimtare e Preshevës, Medvegjës dhe Bujanocit, UÇPMB) in Zuid-Servië. U maakte nog steeds deel uit van "De Tijgers" die ditmaal onder het bevel van commandant L.(...) stonden. U stond tijdens die vier maanden mee in voor de voedselbevoorrading, maar nam toen niet actief deel aan gevechten. Toen het conflict in Macedonië uitbrak in 2001 zette u uw strijdersactiviteiten voort, ditmaal als soldaat van het etnisch Albanese Nationaal Bevrijdingsleger (Ushtria Çlirimtare Kombëtare, UÇK-M). U sloot zich in januari 2001 aan en bleef lid tot 27 of 28 november 2001. U maakte met "De Tijgers" deel uit van brigade 112 "Mujedin Aliu" in de regio Tetovë o.l.v. H.(...) L.(...) en A.(...) A.(...) en stond als gewoon strijder opnieuw in voor hulp aan de strijders. Zo diende u ondermeer de regeling op te stellen voor de verdediging en gewonden op te halen aan de frontlinie. Begin 2001 werd u samen met zes medestrijders, toen jullie op weg waren van Drenovec naar Pollaticë, opgepakt door de Alpha's, een speciale eenheid van de Macedonische politie. Jullie werden overgebracht naar de gevangenis van Shutka (Skopje). U zat samen met uw zes vrienden gedurende drie maanden vast. Twee tot drie dagen voor de oorlog op 13 maart 2001 volop uitbrak kwamen jullie vrij. Jullie werden naar een rechtbank in Skopje gebracht en nadat er honderdduizend euro losgeld betaald werd, sprak de rechter jullie vrij. Bij jullie vrijlating werden jullie door de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa) van Skopje naar Shemshovë begeleid. Bij het einde van het conflict in Macedonië leverde u uw wapens en uniform in bij de legerstaf te Shipkovic en vertrok u naar Kosovo. U bleef in Kosovo wonen tot kort voor uw komst naar België in 2009. U hield zich in Kosovo schuil in diverse steden als Pejë, Gjakovë en Prishtinë samen met andere voormalige strijders. Samen met hen woonde u in oude, verlaten huizen. KFOR (NATO Kosovo Force) gaf jullie de toestemming om daar te verblijven. U kon niet terug naar Macedonië om daar uw leven voort te zetten omdat in Macedonië voormalige leden van het UÇK-M opgepakt en veroordeeld werden tot gevangenisstraffen of gedood werden. U vreesde dat u ook zou worden opgepakt en gedood door de Macedonische politie en in het bijzonder door de Alpha-eenheid. Zij zouden immers ook u en uw hele familie willen liquideren omdat u een ex-strijder bent van het UÇK-M. Af en toe keerde u wel nog op illegale wijze terug naar Shemshovë om er uw familie te bezoeken. Uw familie kwam ook naar u toe in Kosovo. Uw levensomstandigheden in Kosovo waren heel slecht, waardoor u ook psychosomatische klachten kreeg. In de loop van 2001 en ook later, na de oorlog, toen u in Kosovo was, vielen de Alpha's meermaals uw woning in Shemshovë binnen op zoek naar u. In 2002, toen u naar Shemshovë was teruggekeerd, werd u nabij uw woning nogmaals opgepakt door de Alpha-eenheid. U werd 48 uur op een u onbekende plaats vastgehouden en mishandeld. Door de slagen lag u 16 dagen in een coma. Daarop kwam de OVSE andermaal tussen. Vervolgens werd u voor zes maanden in de gevangenis van Shutka opgesloten. Na zes maanden slaagde u erin uit de gevangenis te ontsnappen. Toen u voor de tweede keer voor de rechter moest verschijnen, hielp iemand u immers door een deur van de gevangenis open te laten staan langs waar u kon vluchten. U keerde vervolgens terug naar Kosovo. In 2003 of 2004 zouden de Alpha's een laatste keer in uw woning in Shemshovë zijn binnengevallen. Nadien kwamen ze niet meer naar uw woning, maar de politie bleef wel steeds naar u vragen bij uw familie. Op 23 of 24 oktober 2007 verenigde u zich met een aantal andere ex-strijders van het UÇK-M in de bergen nabij het dorp Brodec (gemeente Tetovë, Macedonië) om de steun te vragen van A.(...) A.(...), ex-commandant van het UÇK-M en later politicus, opdat hij met de Macedonische regering zou spreken voor jullie en amnestie voor jullie zou regelen. Enkele

dagen later stuurde de regering evenwel de Alpha-eenheid naar Brodec om jullie te liquideren. Wat volgde was een gewapend treffen tussen jullie en de Alpha's. Hierbij kwamen negen van uw vrienden om het leven en werden twaalf dorpelingen die jullie geholpen hadden gevangen genomen. U slaagde erin samen met ene F.(...) A.(...) (T.(...)) uit de bergen weg te vluchten naar Kosovo. Nadien keerde u niet meer terug naar Macedonië. U verliet Kosovo uiteindelijk en kwam naar België omdat de Macedonische Alpha-eenheid ook in Kosovo opgemerkt was. Uzelf zag in Kosovo sinds 2003 meermaals Albanese uit Macedonië in burger lopen die voor de Alpha's werkten. U kent hun namen niet, maar kende hen wel van gezicht uit Macedonië. In 2003 werd commandant H.(...) in uw bijzijn in F.(...) vermoord. In oktober-november 2008 werd ook een oom van u, E.(...) F.(...), die in 2000-2001 actief was voor een illegale Albanese humanitaire organisatie/nationale beweging, in Ferizaj doodgeschoten. Volgens de geruchten zou de Macedonische politie verantwoordelijk zijn voor deze moord en zou uw oom gedood zijn wegens zijn activiteiten in 2000-2001. Uzelf zou in Kosovo 's nachts achtervolgd geweest zijn. U zou dit ergens in 2009 van iemand vernomen hebben toen u met een vriend in Ferizaj zat. Deze persoon zei u dan ook dat u zo snel mogelijk uit Kosovo moest weggaan. U wendde zich kort voor uw komst naar België tot de Kosovaarse Ombudsman te Prishtinë. U vroeg hem om hulp om als vrij burger naar Macedonië terug te kunnen keren. Op het bureau van de Ombudsman zou u echter te horen gekregen hebben dat niemand u kon helpen aangezien de Macedonische regering alle ex-strijders uit de weg probeert te ruimen. Omdat u bang was dat u zelf als ex-strijder vroeg of laat ook geliquideerd zou worden door de Alpha's besloot u Kosovo te ontvluchten en naar België te komen. U kwam hier aan op 6 juli 2009 en vroeg op 7 juli 2009 asiel. U wenst niet naar Macedonië terug te keren omdat u er dan meteen geëlimineerd zal worden door de Alpha-eenheid die zo wraak zal nemen voor uw lidmaatschap van het UÇK-M in 2001. U verwees in dit verband nog naar de arrestatie en/of dood van diverse andere ex-UÇK-M-strijders. Volgens u zouden er in Macedonië na de oorlog van 2001 meer dan 300 mensen vermoord zijn door de Macedonische politie. Het zou gaan om bijna allemaal voormalige strijders van het UÇK-M die gevisieerd werden/worden louter ten gevolge van hun lidmaatschap van het UÇK-M in 2001. Zo werd bijvoorbeeld in februari 2010 een ver familielid van u, H.(...) A.(...), tevens ex-UÇK-strijder in Kosovo en Macedonië, tot een levenslange celstraf veroordeeld. Enkele weken later werd hij samen met drie anderen door de Alpha-eenheid gedood. U voegde tevens nog toe dat uw echtgenote en zoon geen Macedonische identiteitskaarten kunnen verkrijgen omdat de Macedonische staat niet functioneert en de Albanese bevolking niet altijd krijgt waar ze recht op heeft. Uzelf zou meermaals geprobeerd hebben een Macedonisch paspoort te verkrijgen, maar dit zou u eveneens geweigerd zijn omdat u in de oorlog gevochten heeft.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Macedonische identiteitskaart, uitgereikt op 15 februari 2007 te Tetovë; uw lidkaart van de veteranenorganisatie van het UÇK-M, uitgereikt op 5 mei 2009 te Tetovë; een foto van uzelf als strijder bij het UÇK-Kosovo; een artikel uit Fakti Ditor van 5 februari 2010 over de veroordeling van H.(...) A.(...) tot een levenslange gevangenisstraf; en twee artikelen uit Fakti Ditor van 22-23 mei 2010 in verband met de dood van H.(...) A.(...).

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst stelde u als Albanese reeds sinds de jaren '80 politiek vervolgd te zijn geweest door de Servische (toen nog Joegoslavische) overheid / politie (CGVS I p.8). Voor wat betreft uw verklaringen over de problemen van de etnische Albanese in uw regio met de Joegoslavische (Servische) overheid en politie in de jaren '80, namelijk dat Albanese studenten verhinderd werd naar school te gaan en dat zij meermaals werden opgepakt voor enkele dagen door de Joegoslavische (Servische) politie (CGVS I p.8-9), dient opgemerkt te worden dat deze feiten dateren van ruim twintig jaar voor uw komst naar België en bezwaarlijk als uw directe vluchtaanleiding in beschouwing genomen kunnen worden. U beaamde overigens zelf ook dat deze problemen al van heel lang geleden dateren (CGVS II p.16). Overigens dient deze door u geschetste Albanese-Servische problematiek gekaderd te worden in een heel andere tijdsgeest die niet langer actueel is. De problemen van de etnisch Albanese bevolking in de jaren '80 in het voormalige Joegoslavië worden door mij niet ontkend, maar kunnen voor wat u persoonlijk betreft niet getuigen van een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op het lijden van ernstige schade, temeer daar enkele voornamen tegenstrijdigheden en inconsistenties kunnen worden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen over uw persoonlijk wedervaren met de Servische (Joegoslavische) politie in de jaren '80.

Zo gaf u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die u invulde op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat u in de jaren '80 in Prishtinë, Kosovo, drie maal gearresteerd werd

door de Servische politie, meerbepaald in 1985, 1987 en 1988. U verduidelijkt dat u toen twee keer voor zes maanden en één keer voor een jaar werd opgesloten in de gevangenis van Prishtinë en dat u toen telkens veroordeeld werd door de rechtbank van Prishtinë (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 7 augustus 2009 vragen 3.1 en 3.2). Tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u in de tweede helft van de jaren '80, toen u in Kosovo studeerde, vier keer werd gearresteerd in Prishtinë door de Joegoslavische (Servische) politie die de Albanese studenten wilde verhinderen naar school te gaan. U werd toen telkens voor ongeveer 48 uur vastgehouden, maar werd nooit voor een rechtbank gebracht en veroordeeld (CGVS I p.9-10). Bij het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal stelde u in de periode 1980 – 1997 meermaals gearresteerd te zijn geweest door de Servische politie. U werd dan telkens twee tot drie dagen door de politie vastgehouden in een cel op het politiebureau (CGVS II p.24-25). U gaf eerst aan dat u tussen 1980 en 1997 nooit langer dan twee tot drie dagen vastzat en dat u in die periode ook nooit in de gevangenis van Prishtinë zat (CGVS II p.25). Vervolgens wijzigde u uw verklaringen en gaf u aan dat u in de periode 1980 tot 1997 door de Servische rechtbank, meer bepaald het Hof van Beroep, te Prishtinë veroordeeld werd tot lichte straffen op beschuldiging van het organiseren van betogingen van Albanezen tegen de Servische overheid. U zou toen telkens vijf of tien dagen hebben vastgezeten en daarna telkens vrijgekomen zijn (CGVS II p.25-26). Gevraagd of u in de periode 1980-1997 ooit veroordeeld werd tot een lange gevangenisstraf, repliceerde u dat u in 1992-1993 veroordeeld werd tot zes maanden cel, die u uitzat in de gevangenis van Prishtinë (CGVS II p.26). U herhaalde expliciet in de periode 1980-1997 slechts éénmaal tot een langere straf te zijn veroordeeld en dus slechts éénmaal in de gevangenis van Prishtinë te hebben gezeten en bevestigde dat u van 1981 tot 1987 nooit in de gevangenis van Prishtinë opgesloten werd (CGVS II p.26). Gevraagd naar een uitleg voor de vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden met uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoordde u op geheel ontoereikende wijze dat “men u op de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd had dat de arrestaties van voor 2001 niets met de andere arrestaties te maken hadden omdat het toen, in die tijd, nog Joegoslavië was” (CGVS III p.28). Bovendien kan u van deze door u beweerde politieke vervolging tot 1997 geen enkel begin van bewijs, waaronder bijvoorbeeld het vonnis van uw veroordeling tot zes maanden cel in 1992-1993, neerleggen. De Serviërs zouden volgens u alle bewijzen, alles wat in de archieven zat, meegenomen hebben en u zou uw eigen bewijsstukken verscheurd hebben (CGVS II p.26-27).

Voorts kan worden vastgesteld dat ook uw opeenvolgende verklaringen aangaande uw arrestaties in de periode 2001-2002 geenszins eensluidend zijn. Zo verklaarde u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die u invulde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat op 22 januari 2001 tien agenten van de Alpha-eenheid uw woning binnenvielen, dat u toen uw huis op tijd kon ontvluchten en naar de bergen trok, waar u bleef tot 18 maart 2001, dat u daarna naar uw dorp terugkeerde maar er binnenshuis bleef, dat u na enige tijd met vijf vrienden naar Brodec vertrok en dat jullie onderweg door de Alpha-eenheid werden opgepakt. Dit was in juli 2001. U werd eerst 48 uur opgesloten en mishandeld en vervolgens zes maanden in de gevangenis van Shutka opgesloten. Pas na het betalen van honderdduizend euro smeergeld kwamen jullie vrij (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 7 augustus 2009 vragen 3.1 en 3.5). Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal herhaalde u dat u in de zevende of achtste maand van 2001 samen met vijf vrienden werd gearresteerd en zes maanden in de gevangenis van Shutka opgesloten werd. U werd samen met uw vrienden vrijgelaten na de betaling van honderdduizend euro (CGVS I p.12). Bij uw derde gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u begin 2001 – het was nog voor maart 2001 – werd gearresteerd samen met zes vrienden toen jullie op weg waren naar Pollaticë, dat jullie drie maanden vastzaten in de gevangenis van Shutka en twee tot drie dagen voor de oorlog op 13 maart 2001 volop uitbrak vrijgelaten werden nadat er honderdduizend euro losgeld betaald werd. In 2001 waren er geen andere arrestaties meer. Wel zou u in 2002 een tweede keer zijn opgepakt door de Alpha's. U was toen alleen en werd in de nabijheid van uw woning aangehouden. Een paar uur later zouden nog vier tot zes anderen ook gearresteerd zijn. Het was toen, in 2002, dat u eerst 48 uur werd opgesloten en mishandeld en vervolgens voor zes maanden in de gevangenis van Shutka belandde. U slaagde er dankzij de hulp van iemand uiteindelijk in uit de gevangenis te ontsnappen. Er werd toen geen geld betaald voor uw vrijlating (CGVS III p.9-14). Over deze tweede arrestatie in 2002 repte u bovendien met geen woord in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, ook niet bij de expliciete vraag naar arrestaties en gevangenschappen (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 7 augustus 2009 vraag 3.1). Bij confrontatie met deze geheel inconsistente verklaringen, antwoordde u dat u schrik had en dat u gewoon verteld heeft wat er gebeurd is (CGVS III p.28), wat een uitleg is die geen ander licht kan werpen op voornoemde tegenstrijdigheden. Tevens stelde u dat u zich, sinds de slagen die u kreeg, niet meer zo goed kan herinneren wat u allemaal vertelt (CGVS III p.28). Eerder had u ook al aangehaald dat u zich mentaal niet zo goed voelt en dat u zich daardoor de dingen niet allemaal meer zo goed kan herinneren (CGVS II p.27). Ook deze uitleg volstaat niet om de hiervoor

vermelde tegenstrijdigheden recht te zetten. Zo staat u de door u beweerde geheugenproblemen op geen enkele objectieve manier.

Dat de geloofwaardigheid van deze arrestaties uit 2001 en 2002 op de helling staat, wordt nog extra bekrachtigd door de bevinding dat u hiervan geen enkel begin van bewijs neerlegde. U verklaarde nochtans dat er bewijsstukken bestaan van het feit dat de OVSE u en uw kameraden bij jullie vrijlating zou hebben begeleid (CGVS III p.12). Er werd u een termijn van vijf werkdagen gegeven om dergelijke bewijzen alsnog aan het Commissariaat-generaal over te maken. Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u tot op heden, ofschoon deze termijn reeds ruimschoots overschreden is, nog steeds geen dergelijke bewijsstukken heeft neergelegd. U beweerde eveneens dat er ook van de tussenkomst van de OVSE bij uw tweede aanhouding in 2002 documenten bestonden (CGVS III p.14), maar hiervan legde u evenmin iets neer.

Tevens kan gewezen worden op een aantal elementen die ook de waarachtigheid van uw bewering betrokken te zijn geweest bij het gewapend treffen tussen ex-strijders van het UÇK-M en de Alpha's in 2007 in Brodec ernstig ondermijnen. Zo slaagde u er niet in de naam te noemen waaronder dit grootschalig gewapend treffen in Brodec - waarover in de media nochtans uitgebreid werd bericht - gekend is (CGVS III p.18). U verklaarde ook dat bij dit treffen negen van uw vrienden vermoord werden. U kon evenwel geen van deze negen vrienden bij naam noemen (CGVS III p.17). Voorts legde u uit dat F.(...) A.(...) (T.(...)) jullie leider was in Brodec, dat u samen met hem erin slaagde te vluchten, en dat u gehoord heeft dat er naast u en F.(...) nog twee anderen zijn kunnen ontsnappen, maar dat u hun namen niet echt kent. U meende dat een van deze twee een zekere 'N.(...)' was, wiens echte naam L.(...) J.(...) u pas herkende toen u ermee geconfronteerd werd (CGVS III p.20-21). Deze laatste verklaringen zijn maar moeilijk in overeenstemming te brengen met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie over voornoemd gewapend treffen in Brodec. Uit deze informatie wordt duidelijk dat er inderdaad vier personen zijn kunnen vluchten die nadien als voortvluchtigen werden opgespoord, met name de door u genoemde F.(...) A.(...) (T.(...)) en L.(...) J.(...) ('Commandant N.(...)) - die enkele maanden voordien uit een gevangenis in Kosovo was ontsnapt- alsook M.(...) I.(...) ('Commandant T.(...)) en A.(...) S.(...) ('Commandant G.(...) D.(...)). Nergens in de informatie echter wordt u vermeld noch als betrokkene bij het gewapend treffen in Brodec noch als voortvluchtige en dit terwijl u nochtans beweert dat het algemeen geweten is dat u erbij aanwezig was (CGVS III p.21). Bovendien is het opmerkelijk dat u de naam L.(...) J.(...) niet echt kent (CGVS II p.12, CGVS III p.21), dit terwijl hij - en niet F.(...) A.(...) - in alle informatie als de leider van de groep Albanezen in Brodec, waarvan u beweert deel te hebben uitgemaakt, wordt aangeduid.

Als verklaring voor het feit dat uw naam nergens wordt vermeld, wees u erop dat de in de media genoemde namen allemaal foutieve namen zijn (CGVS III p.21). Hoewel niet ontkend kan worden dat informatie weergegeven in de media met de nodige kritische houding benaderd dient te worden en fouten zeker mogelijk zijn, is uw uitleg dienaangaande toch niet afdoende. U kon immers geenszins uitleggen op welke objectieve gronden u zich dan wel baseerde om dergelijke uitspraak te doen (CGVS III p.21). U voegde hieraan nog toe dat men uw naam niet heeft kunnen achterhalen omdat u ontsnapt bent (CGVS III p.22), wat geheel haaks staat op de vaststelling dat de naam van F.(...) A.(...) (T.(...)) wel in de media wordt vermeld als een van de voortvluchtigen, terwijl hij volgens u samen met u ontsnapt zou zijn (CGVS III p.19). Tot slot kan over de gebeurtenissen in Brodec nog worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Kosovaar L.(...) J.(...) gelinkt wordt aan het AKSh (Armata Kombëtare Shqiptare, Albanees Nationaal leger, ANA). Dit AKSh wordt zowel door de Macedonische autoriteiten als in Kosovo als een terroristische organisatie gekwalificeerd, waartegen zowel in Kosovo als in Macedonië streng wordt opgetreden aangezien deze organisatie de verantwoordelijkheid voor verschillende aanslagen heeft opgeëist. Uit de informatie over de gewapende operatie in november 2007 in Brodec blijkt dat ook hier het AKSh - hoewel u dit ontkent (CGVS III p.20) - bij betrokken was.

Gelet op alles wat voorafgaat, kan geen enkel geloof meer gehecht worden noch aan de door u beweerde vervolging waarvan u in de periode 1980-1997 systematisch het slachtoffer zou zijn geweest, noch aan uw arrestaties in 2001 en 2002, noch aan uw actieve betrokkenheid bij het gewapend treffen in Brodec.

Voor wat betreft uw vrees bij terugkeer naar Macedonië vervolgd te zullen worden ten gevolge van uw voormalig lidmaatschap bij het UÇK-M, dat - in tegenstelling tot de door u aangehaalde concrete vervolging (cf. supra) - op zich door mij niet wordt betwist, dient het volgende opgemerkt te worden. U verklaarde dat u naar België gevlucht bent omdat u als ex-UÇK-M-lid in Macedonië hoe dan ook niet met rust gelaten wordt en vervolgd wordt door de Albanees-Macedonische politieke partijen, meerbepaald door de speciale eenheid "de Alpha's". U was ook lid van het UÇK in Kosovo en van het UÇPMB in Zuid-Servië, maar hierom bent u nooit vervolgd en hierdoor heeft u nooit problemen gehad. Uw vluchtaanleiding heeft enkel te maken met uw voormalig lidmaatschap van het UÇK-M. U vreest dat u vroeg of laat door de Alpha-eenheid gearresteerd en geliquideerd zal worden enkel en alleen omdat u

in 2001 strijder was bij het UÇK-M (CGVS I p.5-7; CGVS II p.5, 24; CGVS III p.3, 7). In dit verband verklaarde u nog dat in Macedonië alle ex-UÇK-strijders worden vervolgd, dat er volgens het Ohrid akkoord van 2001, waarmee een einde kwam aan het conflict in Macedonië, wel een amnestieregeling werd uitgewerkt, maar dat die regeling slechts op papier bestaat en niet in de praktijk wordt gerespecteerd aangezien de speciale Alpha-eenheid ook na het conflict in Macedonië nog steeds ex-strijders kwam arresteren en naar de gevangenis sturen. Luidens uw verklaringen zou geen enkele voormalige strijder in Macedonië amnestie hebben gekregen (CGVS I p.5, CGVS II p.5, 8, 13-14; CGVS III p.7).

Uw bewering dat alle ex-UÇK-M-strijders nog steeds worden vervolgd louter wegens hun lidmaatschap van het UÇK-M in 2001 strookt echter hoegenaamd niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Volgens deze informatie werd / wordt de amnestiewet, die op 7 maart 2002 door het Macedonische Parlement werd aangenomen en die op 8 maart 2002 van kracht werd, in tegenstelling tot wat u beweert, wel degelijk toegepast. Sinds het van kracht worden van voornoemde amnestiewet werden alle voormalige UÇK-M-leden vrijgelaten en ingeleide strafprocedures stopgezet. De amnestiewet is volledig geïmplementeerd en werd door alle betrokken partijen gerespecteerd. Eind 2004 was het amnestieproces volledig afgerond. Sindsdien zijn geen gevallen bekend van strafrechtelijke vervolging van personen die binnen de door de wet genoemde voorwaarden vallen. Uit de informatie blijkt wel dat personen aan wie oorlogsmisdaden of andere misdrijven die niet onder de bepalingen van de amnestiewet vallen ten laste werden / worden gelegd niet van de amnestie konden / kunnen genieten. Bovendien blijkt uit niets in uw verklaringen – hoewel u het tegendeel beweert (CGVS III p.7-8) – dat voornoemde amnestieregeling niet op u van toepassing zou (kunnen) zijn. U gaf duidelijk aan dat u tijdens uw betrokkenheid bij het UÇK-M niet actief was aan de frontlinie, dat uw taak erin bestond hulp te bieden door de gewonden op te halen en de gevechtsstrategie te plannen, dat u zelf niet heeft geschoten en niet heeft deelgenomen aan bepaalde aanslagen, dat de taak van uw brigade louter uit verdediging bestond. U voegde eraan toe als strijder, voor zover u zelf heeft kunnen zien, niemand gedood of verwond te hebben (CGVS II p.7, 10-11). Ook als lid van het UÇK in Kosovo en het UÇPMB in Zuid-Servië zou u geen ernstige misdrijven gepleegd hebben die een uitsluiting van amnestie zouden kunnen rechtvaardigen (CGVS I p.24-25). In het licht van voorgaande zijn uw verklaringen dat de Macedonische autoriteiten, meerbepaald de Alpha's - die overigens intussen ontbonden werden en actueel enkel nog een actieve eenheid in de regio Skopje hebben -, u vandaag de dag nog steeds zouden zoeken en/of viseren enkel en alleen naar aanleiding van uw lidmaatschap van en activiteiten voor het UÇK-M en u en uw familie om die reden zouden willen liquideren, alsook uw verklaringen dat de Alpha's tot 2003 of 2004 regelmatig in uw woning in Shemshovë zouden zijn binnengevallen op zoek naar u en dat de politie zich ook daarna steeds over u zou zijn blijven informeren bij uw familie (CGVS II p.22; CGVS III p.7, 14-16) niet aannemelijk.

Om uw beweringen dat voormalige strijders van het UÇK-M nog steeds actief worden vervolgd door de Macedonische staat te ondersteunen verwees u naar diverse volgens u onterechte arrestaties en veroordelingen van en moorden op voormalige strijders in de periode 2001-2010. U wenste met deze voorbeelden aan te tonen welk lot ook u beschoren zou zijn indien u naar Macedonië zou moeten terugkeren (CGVS I p.18-19; CGVS II p.19-20; CGVS III p.3). U had het ondermeer over de moord op uw neven F.(...) J.(...) en J.(...) J.(...) en op een ver familielid G.(...), over de moord op uw verre oom E.(...) F.(...) die in oktober of november 2008 door de Macedonische politie gedood zou zijn in Ferizaj (Kosovo) omdat hij actief was geweest voor een Albanese nationale beweging, en over de moord op H.(...) A.(...), eveneens een ver familielid van u, die eerst tot levenslang werd veroordeeld en vervolgens ook gedood werd door de Alpha-eenheid (CGVS I p.5-6, 10, 14; CGVS II p.3, 18-19; CGVS III p.2, 4-5).

Er dienen evenwel enkele kanttekeningen gemaakt te worden bij uw verklaringen over deze diverse moorden op (verre) familieleden van u. Zo zijn vooreerst uw opeenvolgende verklaringen over de moorden op uw neven niet samenhangend. Met betrekking tot de moord op F.(...) J.(...) stelde u tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat hij op 3 of 4 juni of juli 2009 doodgeschoten werd in Tetovë (CGVS II p.3). Tijdens het derde gehoor beweerde u dan weer dat hij vermoord werd in november 2007 in Brodec (CGVS III p.5, 6). Bij confrontatie met dit verschil in uw verklaringen stelde u dat uw neef F.(...) inderdaad in 2009 werd gedood en dat het familielid dat in november 2007 werd gedood een zekere G.(...) was en dat hij niet zulke naaste familie was (CGVS III p.5). Nog een andere neef van u, J.(...) J.(...), zou ook doodgeschoten zijn door de politie in Tetovë, maar dit zou na uw aankomst in België gebeurd zijn (CGVS III p.5, 6). Op de Dienst Vreemdelingenzaken legde u dan weer uit dat het J.(...) J.(...) was die in 2007 in Brodec gedood werd (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 7 augustus 2009 vraag 3.5). Hoe dan ook wordt in de informatie beschikbaar over de gewapende actie te Brodec in 2007 nergens melding gemaakt van ene F.(...) of J.(...) J.(...) als één van de strijders die bij deze actie gedood werden. U wees er ook hier op dat u zich al enkele maanden niet goed voelt en dat u het zich allemaal niet goed meer kan

herinneren (CGVS III p.5). Deze uitleg volstaat echter niet, zoals hierboven reeds werd opgemerkt, om een afdoende rechtvaardiging te bieden voor voornoemde aanzienlijke verschillen in uw opeenvolgende verklaringen, temeer het gaat om zeer ingrijpende gebeurtenissen. Bovendien staat u, zoals hierboven eveneens reeds werd opgemerkt, de door u beweerde (mentale) gezondheidsproblemen op geen enkele wijze, hoewel u hiernaar werd gevraagd (CGVS II p.27).

Er werd u ook gevraagd bewijsstukken neer te leggen om uw verklaringen over al deze moorden te staven (CGVS II p.20, 28). Met uitzondering van drie artikelen over de veroordeling en dood van H.(...) A.(...) (CGVS I p.6, 14; CGVS III p.2) legde u dergelijke informatie evenwel niet neer. Zo liet u o.a. na enig overtuigend begin van bewijs neer te leggen met betrekking tot de moord op uw oom in Ferizaj, dit terwijl u aangaf dat de hele wereld hiervan op de hoogte was, waaronder de BBC (CGVS II p.18). Op basis van de drie artikelen die u wel neerlegde kan, in tegenstelling tot wat u beweert (CGVS III p.2-3), evenwel niet besloten worden dat in Macedonië voormalige strijders van het UÇK-M zondermeer systematisch worden geëlimineerd door de speciale Alpha-eenheid louter ten gevolge van hun betrokkenheid bij het UÇK-M. Uit de door u neergelegde artikelen, alsook uit informatie teruggevonden door het Commissariaat-generaal, blijkt immers dat H.(...) A.(...) bij verstek tot levenslang veroordeeld werd voor de moord op een politieagent, en dat hij in mei 2010 gedood werd toen hij samen met drie anderen wapens van Kosovo smokkelde naar Macedonië en daarbij onderschept werd door de politie, waardoor een vuurgevecht ontstond. H.(...) A.(...) was inderdaad een commandant van het UÇK-M, maar zijn veroordeling en dood dienen geplaatst te worden tegen een achtergrond van criminele feiten die hij later, na het conflict in Macedonië, pleegde. Dat de veroordeling volgens u ten onrechte zou zijn (CGVS II p.5) is een louter vermoeden van uwentwege dat u niet stoelt op objectieve gegevens. Bovendien blijkt uit niets dat u eenzelfde lot zou zijn beschoren als H.(...) A.(...). Zo gaf u aan dat u nooit van een misdrijf als moord bent beschuldigd (CGVS II p.5).

Ook aan de door u aangehaalde moeilijkheden die zowel u als uw familieleden zouden hebben ondervonden / ondervinden om Macedonische identiteitsdocumenten te verkrijgen omdat u in de oorlog heeft meegedaan (CGVS I p.18-19) kan gezien alles wat voorafgaat geen geloof gehecht worden. Deze laatste bevinding wordt nog extra ondersteund doordat uw verklaringen dat uw zoon en echtgenote geen Macedonische identiteitskaarten zouden krijgen omdat de Macedonische staat niet functioneert en de Albanese bevolking niet altijd krijgt waar ze recht op heeft (CGVS I p.19) louter blote beweringen betreffen die u op geen enkele manier hard kan maken, temeer daar u zelf wel in het bezit bent van een Macedonische identiteitskaart die u in 2007 werd uitgereikt te Tetovë en daar u aangaf dat uw echtgenote vroeger wel een Macedonische identiteitskaart bezat (CGVS I p.20). Uw verklaring dat u uw identiteitskaart in 2007 probleemloos heeft kunnen verkrijgen omdat uw neef daar toen politiechef was (CGVS I p.18-19) volstaat niet als uitleg dat u er toen wel een kon verkrijgen, maar uw familieleden nu niet. Gevraagd waarom uw echtgenote er vroeger wel één kreeg, maar nu niet meer (CGVS I p.20) geraakte u niet verder dan op algemene wijze te stellen dat Albanen in Macedonië als dieren worden behandeld, ze geen rechten hebben en de Macedonische autoriteiten met de Albanen doen wat ze willen (CGVS I p.20). Bovendien blijkt uit geen enkele informatie dat er in Macedonië op systematische wijze geweigerd zou worden identiteitsdocumenten uit te reiken aan etnisch Albanen inwoners van het land en voormalige strijders. Dezelfde opmerkingen kunnen gemaakt worden in verband met uw bewering dat u wel een identiteitskaart maar geen paspoort zou hebben verkregen omdat u in de oorlog gestreden heeft (CGVS p.19). Tot slot legde u ook geen enkel begin van bewijs neer van uw beweringen, hoewel u aangaf dat uw zoon wel in het bezit zal zijn van schriftelijke bewijzen dat hem een identiteitskaart wordt geweigerd en u hem zou vragen om die te faxen (CGVS I p.19). Er werd u expliciet naar deze bewijsstukken gevraagd, maar tot op heden heeft u deze vooralsnog niet neergelegd (CGVS I p.26). U stelde weliswaar dat u geen contacten meer had gehad met uw familie na het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal omdat u vernomen had dat de telefoons afgeluisterd worden en u bang was dat ontdekt zou worden waar u bent (CGVS II p.5), maar deze uitleg is geenszins afdoende. U legde bij het tweede gehoor immers wel een foto neer van u als ex-strijder. Over deze foto gaf u evenzeer bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat u zou proberen deze te verkrijgen, maar dat het moeilijk zou zijn omdat hij thuis in Shemshovë lag (CGVS I p.21-22, 26). U slaagde er evenwel tegen uw tweede gehoor in deze foto via emailcontact toch te verkrijgen (CGVS II p.2-3).

In verband met Kosovo, waar u van 2001 tot kort voor uw komst naar België in 2009 het grootste deel van de tijd verbleef, dient vastgesteld te worden dat u ook hier geen geloofwaardige elementen heeft aangehaald die kunnen wijzen op het bestaan van een vrees voor vervolging in Kosovo of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in Kosovo, integendeel. Uw verklaringen over de redenen van uw vlucht uit Kosovo in 2009 zijn immers incoherent en uiterst vaag. U verklaarde dat u Kosovo in 2009 moest ontvluchten omdat de Macedonische Alpha's u ook daar zouden kunnen liquideren. U zou ook in Kosovo sinds 2003 meermaals Macedonische Albanen hebben opgemerkt die voor de Alpha's werkten. Zij zouden op hun beurt ook u meermaals gezien en herkend

hebben. Dit zou de reden geweest zijn waarom u Kosovo ontvluchtte en naar België kwam (CGVS II p.20-22, 24). Aan deze verklaringen kan evenwel nauwelijks geloof gehecht worden. Vooreerst heeft u over deze directe aanleiding van uw vlucht naar België met geen woord gerept op de Dienst Vreemdelingenzaken. Hiermee geconfronteerd repliceerde u dat u schrik had om hierover te vertellen op de Dienst Vreemdelingenzaken aangezien u niet wist wat er dan later met u zou kunnen gebeuren. Pas op het Commissariaat-generaal zou u het nodige vertrouwen gehad hebben om hierover toch te vertellen (CGVS III p.28). Dergelijke uitleg volstaat niet als rechtvaardiging voor uw nalaten uw rechtstreekse vluchtaanleiding uit Kosovo reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken te melden. Het aanvragen van asiel in het buitenland veronderstelt dat u het nodige vertrouwen heeft in de asielinstanties waartoe u zich wendt. Hiertoe behoort ook de Dienst Vreemdelingenzaken.

Daarenboven repte u over deze problemen ook met geen woord bij eerdere vragen die u over Kosovo op het Commissariaat-generaal werden gesteld. U verklaarde aanvankelijk op het Commissariaat-generaal immers meermaals dat u als Albanees wel in Kosovo kan verblijven en er vrij zou kunnen wonen. U zou dit alleen niet willen omdat u oorspronkelijk van Macedonië bent en dat dat dus de plaats is waar u wil zijn (CGVS I p.15). Uw levensomstandigheden in Kosovo zouden wel moeilijk geweest zijn, maar echte problemen had u er niet (CGVS I p.15; CGVS II p.5, 15). U kende in Kosovo de afgelopen jaren geen concrete problemen met andere burgers, noch met de internationale of Kosovaarse autoriteiten. Eénmaal werd u kort verhoord door de KFOR omdat u illegaal de grens tussen Kosovo en Macedonië overstak, maar dit beschouwde u zelf als normaal en zag u niet echt als een probleem (CGVS II p.16-17). Op geen van de eerdere vragen die u met betrekking tot Kosovo gesteld werden haalde u een vrees voor liquidatie in Kosovo aan. Pas toen u expliciet gevraagd werd of u op het grondgebied van Kosovo ooit werd gezocht door de Macedonische politie, meldde u dat dit inderdaad zo was (CGVS II p.17).

U blijft voorts over de door u beweerde problemen met de Alpha-eenheid in Kosovo uitermate vaag en ongedetailleerd. U verklaarde dat ergens in 2009 een persoon van wie u de naam niet kent u, toen u met een vriend in Ferizaj zat, zei dat u achtervolgd werd en dat u best Kosovo zo snel mogelijk zou verlaten of dat u anders die avond vermoord zou worden. U kan evenwel niet precies zeggen wie deze persoon was. Gevraagd naar het feit of er ooit een concrete poging is ondernomen in Kosovo om u te doden, antwoordde u eerst op geheel onafdoende wijze 'dat niet te weten omdat u zich verstopte' (CGVS II p.22-23) alvorens u aangaf dat er inderdaad nog geen pogingen waren geweest, maar dat u dat wel verwachtte (CGVS II p.24).

Ook is uw algemene houding niet in overeenstemming noch met uw bewering dat u zich steeds verstopt hield na 2001, noch met uw angst voor liquidatie door de Alpha-eenheid, die u reeds sinds 2003 in Kosovo zou hebben opgemerkt. Zo ging u in 2007 persoonlijk in Tetovë een nieuwe identiteitskaart afhalen. Uw uitleg dat uw neef toen politiechef was volstaat niet om een ander licht te kunnen werpen op de vaststelling dat u zich tot de Macedonische autoriteiten wendde voor een nieuw identiteitsdocument. De ernst van het door u beweerde ondergedoken leven en uw vrees voor liquidatie door de Alpha's in Kosovo wordt tevens ondermijnd door uw verklaring dat u in 2004 – i.e. nadat u hen in Kosovo had opgemerkt en zij u - toch gedurende drie à vier maanden in Prishtinë in een bar heeft gewerkt (CGVS II p.16). Voorgaand handelen getuigt bezwaarlijk van een houding waarbij men zich voortdurend verstopt.

Daarnaast is het maar weinig aannemelijk dat u Kosovo pas medio 2009 zou ontvluchten omdat u vreesde ook daar geliquideerd te zullen worden door de Alpha's, dit terwijl volgens uw verklaringen reeds in 2003 een zekere commandant H.(...) in Ferizaj in uw bijzijn zou zijn beschoten, en ook een oom van u, E.(...) F.(...), in oktober-november 2008 in Ferizaj zou zijn doodgeschoten. De Macedonische politie / Alpha-eenheid zou hierachter zitten (CGVS II p.18-19, 23, CGVS III p.6). Uw uitleg dat u, ondanks de confrontatie met dergelijke gebeurtenissen en ondanks de door u beweerde vrees zelf ook gedood te zullen worden, toch nog tot 2009 in Kosovo bleef, met name dat u steeds hoopte dat de situatie zou verbeteren (CGVS III p.27), is in deze maar weinig overtuigend, temeer u stelde dat u zelf ook reeds sinds 2003 Alpha's opmerkte in Kosovo (CGVS II p.20-22), en doet dan ook ernstig afbreuk aan de ernst van de door u beweerde vrees.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is in bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij een ander licht kunnen werpen op de bovenstaande bevindingen. Uw identiteitskaart staft louter uw identiteit en Macedonisch staatsburgerschap, maar dit wordt door mij op zich niet betwist. De foto van u als strijder en uw lidkaart van de veteranenorganisatie tonen uw verleden als strijder aan, maar ook dit staat voor mij niet ter discussie. Deze documenten wijzigen evenwel niets aan de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door u beweerde vervolging ten gevolge van uw voormalige strijdersactiviteiten. De krantenartikelen uit Fakti Ditori in verband met H.(...) A.(...) kwamen hierboven reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van *"DE MOTIVERINGSVERPLICHTING (artikel 149 Grondwet en inbreuk op de wet inzake de motiveringsplicht van bestuurshandelingen d.d. 29/07/1991, B.S. 12/09/1991, in fine art 3 EN DE ALGEMENE RECHTSBEGINSELEN INZAKE GOED EN BEHOORLIJK BESTUUR ALSMEDE DAT VAN DE RECHTSZEKERHEID (Cas 13/02/1997, Arr.Cass. 1997,212, Pas 1997,I, 223, en RW 1997-98, 400; Cas. 07/12/1998, Arr.Cass.1998, 1096) – schending van het gelijkheidsbeginsel (art 10 & 11 Grondwet) – schending K.B. 07/05/08 – B.S. 13/05/08 – in fine art 3"*.

Verzoeker betoogt dat de dossiers inzake UÇK geheim en ontoegankelijk zijn waardoor de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt niet correct en onvolledig is. De verklaringen van verzoeker werden tijdens zijn gehoren niet altijd correct vertaald en de tolken zijn niet altijd neutraal en onpartijdig. De aangehaalde amnestiewet moet tot pure 'oogverblinding' worden gerelativeerd. Verzoeker is er zeker van dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst op korte termijn zal worden 'opgeruimd'.

De motivering van de bestreden beslissing is, zowel in feite als in rechte, ontoereikend omdat een aantal kapitale en humanitair zwaarwichtige elementen hetzij over het hoofd werden gezien, hetzij buiten beschouwing werden gelaten. Verzoeker heeft gedetailleerde verklaringen afgelegd met betrekking tot plaatsen, namen, data en feiten die erop wijzen dat hij actief betrokken was bij het UÇK. Verzoeker werd bij diverse aangelegenheden stevig aangepakt, wat tot op vandaag gevolgen heeft. Bovendien maakt de tand des tijds dat bepaalde details vervagen en onjuistheden kunnen voorkomen in de verklaringen, waaruit onterecht tot ongeloofwaardigheid wordt besloten. Daarnaast liggen er enkele materiële elementen voor die zijn persoon en activiteiten bewijzen, evenals zijn hoedanigheid als UÇK commandant. De commissaris-generaal verbindt hier echter niet de logische conclusies aan, namelijk dat verzoeker zich in levensgevaar bevindt wanneer hij vertoeft in zijn thuisland Macedonië of zelfs daarbuiten aangezien hij als staatsgevaarlijk en vijandig aanzien wordt.

2.2.1.1. Verzoeker laat na aan te geven op welke wijze de algemene rechtsbeginselen alsmede dat van de rechtszekerheid, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en artikel 3 van het Koninklijk Besluit d.d. 07/05/2008 door de bestreden beslissing geschonden zouden zijn, zodat deze onderdelen van het middel niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

2.2.1.2. Artikel 149 van de Grondwet stelt als volgt: *"Elk vonnis is met redenen omkleed. Het wordt in openbare terechtzitting uitgesproken."* Het betrokken artikel is bijgevolg niet van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), aangezien deze bestuurshandelingen betreffen en geen jurisdictionele handelingen.

2.2.1.3. De motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Zo stelde de commissaris-generaal vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omdat (i) de problemen van etnische Albanen in Kosovo met de Joegoslavische (Servische) overheid en politie in de jaren '80 niet langer actueel zijn, er daarnaast voornamelijk tegenstrijdigheden en inconsistenties werden vastgesteld in verzoekers opeenvolgende verklaringen dienaangaande en hij bovendien geen enkel begin van bewijs voorlegt van deze problemen; (ii) verzoeker inconsistente verklaringen aflegt met betrekking tot zijn arrestaties in de periode 2001-2002 en hier evenmin enig begin van bewijs van neerlegt; (iii) verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken betrokken te zijn geweest bij het gewapend treffen tussen ex-strijders van het UÇK -M en de Alpha's in Brodec in 2007 gezien verscheidene onwetendheden aangaande dit treffen. Verder stelt de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen dat de Macedonische autoriteiten,

meerbepaald de Alpha's, hem nog steeds zouden zoeken enkel en alleen naar aanleiding van zijn lidmaatschap van en activiteiten voor UÇK -M, alsook zijn verklaringen dat de Alpha's tot 2003 of 2004 regelmatig in zijn woning in Shemshovë zouden zijn binnengevallen en dat de politie zich ook daarna steeds over hem zou zijn blijven informeren bij zijn familie, niet aannemelijk zijn. Uit de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, blijkt immers dat de amnestiewet van 7 maart 2002 wel degelijk wordt toegepast en verzoeker maakt niet aannemelijk dat de amnestieregeling niet op hem van toepassing zou zijn. Verzoekers verklaringen aangaande onterechte veroordelingen van en moorden op voormalige strijders ter ondersteuning van zijn bewering dat voormalige strijders van het UÇK -M nog steeds vervolgd worden door de Macedonische overheid, werden eveneens ongeloofwaardig bevonden door de commissaris-generaal wegens het feit dat zij onsamenhangend zijn en wegens een gebrek aan bewijsstukken.

Daarnaast stelt de commissaris-generaal dat verzoeker zich in 2007 succesvol tot de Macedonische overheden heeft gewend voor een identiteitskaart, wat in strijd is met verzoekers bewering dat hij en zijn familieleden moeilijkheden zouden ondervinden om Macedonische identiteitsdocumenten te verkrijgen. Aangaande verzoekers vrees ten opzichte van Kosovo werd in de bestreden beslissing vastgesteld dat hij dienaangaande incoherente verklaringen aflegde en dat hij de laatste jaren aldaar geen problemen kende met de autoriteiten of andere burgers.

2.2.2.2. Verzoeker voert aan dat de dossiers inzake UÇK geheim en ontoegankelijk zijn, zodat de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt niet correct en onvolledig is, doch laat na deze blote bewering te staven waardoor er geen rekening mee gehouden kan worden.

Waar verzoeker opmerkt dat zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) niet altijd correct vertaald zouden zijn en dat de tolken niet volledig neutraal en onpartijdig kunnen zijn, dient opgemerkt te worden dat verzoeker tijdens de drie gehoren telkenmale bevestigde dat hij de tolk goed verstond en geen enkele opmerking maakte aangaande de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf (administratief dossier: stuk 3, CGVS-gehoorverslag 16/06/2010, 1, 2 en 28; stuk 6, CGVS-gehoorverslag 04/05/2010, 1, 2 en 27; stuk 9, CGVS-gehoorverslag 23/02/2010, 1, 2 en 26). Verzoeker toont bovendien niet *in concreto* aan dat zijn verklaringen niet of foutief in het gehoorverslag zijn opgenomen, noch staat hij zijn beschuldigingen van vooringenomenheid van de tolk met enig concreet element.

De opmerkingen dat de tand des tijds maakt dat bepaalde details vervagen en dat verzoeker bij diverse aangelegenheden stevig werd aangepakt en onder meer zwaar op het hoofd werd geslagen, wat blijvende gevolgen heeft, zijn niet bij machte de vaststellingen van de bestreden beslissing te wijzigen nu van een asielzoeker verwacht kan worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij met geheugenproblemen zou kampen en brengt dienaangaande geen enkel bewijsstuk bij.

Verzoekers verwijzing naar 'psychologische testen' die aantonen dat het 'procedé' dat de commissaris-generaal toepast tijdens het onderzoek niet efficiënt is, is totaal irrelevant nu deze testen een situatie onderzoeken waarbij door derden een verhaal wordt gedaan aan personen dat deze laatsten dan moeten herhalen, in tegenstelling tot verzoeker die voorhoudt dat de feiten die hij aanhaalt hemzelf overkomen zijn.

Verzoeker beperkt zich voor het overige tot het herhalen van zijn asielmotieven en tot het uiten van loutere ontkenningen en blote beweringen zonder evenwel concrete elementen aan te halen die de gedane vaststellingen kunnen weerleggen. Deze worden dan ook door de Raad behouden en overgenomen.

De door verzoeker neergelegde documenten, een foto van verzoeker in militaire uitrusting en zijn lidkaart van het UÇK, werden in de bestreden beslissing reeds behandeld. De commissaris-generaal stelde immers dat verzoekers verleden als strijder niet ter discussie staat doch dat deze documenten de ongeloofwaardigheid van de beweerde vervolging niet kunnen herstellen.

2.2.2.3. Verzoeker voert geen middelen aan met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de overige elementen in het dossier, toont hij niet aan dat wat hem betreft zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker een fotokopie neer van drie krantenartikels, een lidkaart en een foto. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan evenwel geen bewijswaarde worden verleend.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.3. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. HOFFER,
dhr. J. BIEBAUT,
dhr. W. MULS,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER